

10 Aars Forløb, uden paa en eller anden Maade at blive beskæmmede derved, paa normal Maade kunne trække Missionen tilbage eller lade den bestaa. Ingen af Delene under disse Forhold! Nej, enten er det saadan, at Statskassen, saa længe Missionen bestaar derude, lader sig den delvis betale, eller ogsaa er det Statskassen, der faar Udgiften, et tredie kan ikke tænkes ud over det, at vi helt trække Missionen tilbage, hvad der er beskæmmende, fordi det vilde være af Fattigdom.

Men om disse Betragtninger kan jeg gerne indrømme, at de ikke berøre Kærnen. Kærnen ligger et helt andet Sted, og det er dette, at Missionen skal udsendes for danske Interessers Skyld, ikke for private. Men hvor have vi Sikkerhed for, at Gesandten er frit stillet derude? (*Schovelin*: Intetsteds!) Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds siger, at vi have ingen Sikkerhed. Det er sandt, og der ligger Spørgsmaalet. Den højtærede Udenrigsminister maa dog ikke helt glemme, at vi have andre store Foretagender, der virke ude i Østen. Vi have det dansk-russiske Dampskibsselskab, som et fremragende Medlem af Landstinget har været med til at reparere og stable paa Benene igen, efter at en lille Konflikt mellem forskellige Bankinteresser havde gjort, at dets Fremtid saa noget truende ud. Bankforbindelser have ogsaa deres Betydning med Hensyn til, hvorledes en Gesandt er stillet ude i Østen. Lad os tænke os, at der mellem to danske Interesser derude blev Konflikt, at den kinesiske Regering vilde give en Tramp-Bevilling til et dansk Dampskibsselskab, fordi netop et dansk Dampskibsselskab ikke kunde tænkes gennem denne Bevilling at komme til at skade Kina politisk — vi have to store velansete Dampskibsselskaber, der begge arbejde paa Østen —, og lad os tænke os, at det ikke er Østasiatisk Kompagni, men det andet Selskab, der har en Chance. Vil saa Gesandten føle sig tilstrækkelig frit stillet til at støtte det andet Selskab, naar en betydelig Del af hans Gage betales af Østasiatisk Kompagni? Vi maa ikke glemme, at Østasiatisk Kompagni er et Handels- og Rederiselskab — at det er ædelmodigt og byder Staten Penge, er smukt, men det er sandsynligt, at der ogsaa er en vis Selvtænde interesse deri. Vi behøve ikke en Gang at tage en direkte Konkurrence mellem to Dampskibsselskaber som Udgangspunkt. Vi kunde godt tænke os, at en uvedkommende Konkurrence, som endogsaa bare kunde gaa ud over et af de bidragydende

Selskabers Bankforbindelse, vilde kunne blive farlig for den af de konkurrerende, som ikke havde den samme Bankforbindelse. Alle disse Spørgsmaal ere saadanne, som kræve Oplysning, som kræve Sikkerhed, og som bedre forhandles i et Udvalg end i Salen. Jeg betragter i det hele taget ikke Sagen som vel tjent med offentlig Debat, hvis vi gaa ind paa Enkeltheder. Den højtærede Udenrigsminister kan, dersom hans Oplysninger strække til, vente det radikale Partis Støtte til, at der kommer en Mission ud til Østasien, og til, at denne Mission faar Form af et Gesandtskab, men ikke til nogen Form for Subvention fra private. For os er Spørgsmaalet: Kan det oplyses, at Repræsentationen er Udgiften værd? Og i saa Fald bør det være Staten, som betaler den.

Den Gang, jeg før talte om Forholdet mellem Konsulater og Gesandtskaber, var der en Side af Sagen, som jeg ikke berørte, men som dog har nogen Betydning, og som muligvis kan komme til at faa Betydning under Forhandlingerne i et eventuelt Udvalg. Ærede Medlemmer ville erindre, at Konsulaterne for Skibsfartens Vedkommende ikke mere lønnes, end ikke delvis, gennem Sportler, men lønnes af Statskassen, saaledes at den Afgift, som traadte i Stedet for de tidligere Sportler, gaar i Statskassen. Der findes derimod en hel Række særlige Virksomheder, for hvilke der er Afgifter at betale efter en bestemt Takst, Afgifter, som Konsulaterne, i alle Tilfælde delvis, beholdt. Hvis vi nu ikke ere alt for store Formalister, saa at vi sige: Naar Manden er Gesandt, kunne vi ikke anvende Konsulatsformer paa ham, saa er der jo Mulighed for, at der ad denne Vej kan skabes en økonomisk Afhjælpning af dette, som den højtærede Udenrigsminister er inde paa, at det maa ske kan blive for dyrt for Statskassen. Hvis man f. Eks. siger, at Gesandten for det og det Omraades Vedkommende overtager de Virksomheder, der specielt betales med den og den Takst, og at Taksten gaar i Statskassen, saa bidrager han selv og gennem sin Tjeneste til sin Lønning. Jeg indrømmer, at der skal det til, at man bortser fra visse Formaliteter. Det kan gøres allerede i Loven, hvis man vil se bort fra dem. At der egentlig skulde være nogen anden principiel Hindring, kan jeg ikke se. Men hvor meget det betyder finansielt, er det selvfølgelig mig ugørligt i dette Øjeblik at bedømme, og at der er en saadan Vej ud, skal jeg ikke paastaa. Men jeg vil dog henstille til den